

K E R I Č I N

NEOČERIVANA

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Dragica Bradonjić
Copyright © 2024 ovog izdanja, LAGUNA

Neočekivane stvari i prilike ponekad su najbolje
što može da nam se dogodi.
Ne propuštaj ih!

Prolog

*ponedeljak, 2. novembar 2009.
kafana na Dušanovcu
Beograd*

*Cele noći lutam ulicama pustim, Danka
Ti si moja ljubav najveća na svetu, o Danka
Kako da ti kažem koliko te volim, Danka
Kad si ti život moj*

...

*Ja moram da pijem da ublažim bol
O kako je tužan ovaj život moj...*

„Koliko ćeš puta naručivati istu pesmu? Šta ti je noćas?“, pita Mojsije zabrinutim glasom kad Bole ponovo zapeva *Danku*.

„Za nekoliko dana biće ti jasno“, zagrlim ga pa drugom rukom privučem Kostu, Mikija i Panu pre nego što svakog ponaosob poljubim u glavu. Oni su moji sinovi. Nema veze što nisam dovoljno star da im budem otac.

„Moji sinovi. Moj ponos“, kažem i ispijem viski iz čaše, do dna.

Otkad smo se okupili već nekoliko puta padao sam u iskušenje da kažem zašto sam noćas ovakav i zašto svaki čas guram ruku u unutrašnji džep sakoa. Ipak, nisam pokleknuo. Reći ću im kad sve bude završeno i kad ona dođe.

Dankino pismo, Valentininu krštenicu i rezultat DNK analize danas sam odneo advokatu, ali slika... Ona mi je pored srca. Jedna od najboljih stvari u mom životu.

Pokrenuo sam proceduru da je priznam. Hoću da nosi moje prezime jer u njoj teče moja krv. Nema veze što i dalje ne zna ko joj je otac i što je nisam gledao kako raste. Ispraviću to. Čim rešim problem s Makom, dovešću svoju ćerku u Beograd i sve ću joj dati.

„Biće dobrih vesti ovih dana. Zato me sad ništa ne pitajte nego sipajte viski i naručujte muziku.“

„Ne izgledaš kao da su vesti dobre“, kaže Kosta i ponovo napuni čaše.

„To je zato, sine moj, što ljude kao što smo mi i sreća boli.“

„Je l' žena u pitanju?“, pita Miki radoznalo.

„Žena i prošlost koju imam s njom.“ Opet stavim ruku na levu stranu, gde stoji slika, a drugom dohvatim čašu, pa otpevam poslednji stih pesme:

„... I šapućem Danku, Danku, volim teeee!“

Mnogo sam popio, a i momci su. Miki je sa mnom čitavo večer, a Mojsije, Kosta i Pana stigli su pre nekoliko sati. Splavovi i klubovi, ta moderna sranja, odavno su popularniji od kafana, ali znam da oni vole kafanu koliko i ja. Iako znamo da niko od nas nije bezbedan, nikad se zbog toga ne bi odrekli istinskog uživanja. Jebiga, večeras smaram s Tominim pesmama više nego inače, ali tako je uvek kada se sastanemo. Nema ništa lepše od dobre narodne muzike. To, bre, u srce

gađa! A noćas gađa jače nego ikada! Zato po ko zna koji put naručujem istu pesmu.

To je moja zahvalnost ženi koja mi je rodila prelepu ćerku. Zahvalan sam i Nemcu koji ju je odgajio kao svoju. Danka kaže da je dobar čovek i verujem joj. Zamolila me je da se ne ljutim.

Kako da se ljutim kad sam godinama gledao koliko je mojoj Mili bilo teško? To ne bih pozeleo ničijem detetu! Porodica jeste svetinja, ali žena i dete nikada se ne bi uklopili u život kakvim sam doskoro živeo. Danka je to znala i zato mi nije rekla da je trudna kad me je ostavila. Znala je da je u suprotnom nikad ne bih pustio da ode, a to bi njoj i našoj ćerki život pretvorilo u pakao.

„Šta dalje sviramo?“, pita pevač Bole.

„*Kralj izgubljenih stvari*“, kaže Mojsije. Njegov je red da poruči pesmu i baš sam se pitao kad će tražiti da ovu sviraju.

Iako veruje da ne znam kome je namenjena i zašto je toliko voli, mene je teško zavarati. Zato dohvatim flašu, kucnem je o njegovu čašu i otpijem dobar gutljaj. Nazdravim ispravnom postupku.

*Ponekad sanjam te
u snovima se gubim,
ali se probudim
čim krenem da te ljubim...*

Kad me jednom ne bude, Mojsije će zauzeti moje mesto. Znam da niko ne bi štitio Milu bolje od njega, ali, isto tako, znam da moja princeza zaslužuje lepšu budućnost i život bolji od hazarderskog. A taj život može da izgradi samo ako je daleko od nas. Ona nikada ne bi bila srećna uz čoveka koji pripada sredini u kojoj je odrasla.

Dobro se sećam noći u kojoj je prelomila kojim će putem krenuti i siguran sam da je Mojsijev udeo u toj odluci bio presudan. Nijedno mi se nije poverilo šta se tada dogodilo, ali naslućujem istinu i poštujem to što joj Mojsije nije dao nadu u budućnost s njim.

*... I bolje da se ne vidimo nikad
ne živimo u istom vremenu
ja imam prošlost, ti imaš budućnost
snovi su između...*

Moja princeza sanja svoje snove i zakoračila je u budućnost, a konačno ću i ja moći da joj dam nešto lepo. Juče ujutru smo razgovarali i nagovestio sam joj to. Sačekaću da advokat sve sredi i da mi Danka potvrdi da je razgovarala s Valentinom.

Ako moja ćerka makar malo liči na mene, poželeeće odmah da upozna Milu. I Mila će želeti isto. Sestra će za nju biti melem, a ja ću se potruditi da im moja senka ne stoji nad glavom.

Istina, Valentinu tek treba da upoznam. Danka mi je pisala da ima moju narav i velike ambicije. Iako se školuje za zubara, ne planira da se zadovolji poslom u porodičnoj klinici. I ne treba. Pomoći ću joj da ostvari sve što bude želeta.

Pana poruči *Kafanu na Balkanu*.

*Malo vina, malo dima
Puno tuge u očima
Nekad reči tako malo znače
Sve je jasno k'o na dlanu
Sve reči u času stanu
I noćas će kafana da plače...*

Uzmem čašu, stegnem je jako, pa je bacim na pod, a staklo se razleti u sitnim komadima. Razbijena čaša uvek mi olakša bol.

Kosta odmah uzme novu s namerom da je napuni, a ja rukom poklopim njegovu.

„Nemoj, Kole, dosta je za noćas! Kad se ova pesma završi, ja odoh kući, a vi raspalite do zore. Ionako sam vas smorio s *Dankom*.“

Odbijem da me bilo ko od njih isprati, pozdravim ih i izađem iz kafane. Noć je hladna, ali čista. Nema magle, nema smoga. Udahnem duboko, izvadim telefon i pozovem taksi. Ne mogu da vozim ovako pijan. U stvari mogu, ali neću. Ujutru ću nekoga poslati po auto.

Dok čekam, iz kafane dopire muzika pesme koju je Kosta poručio. Navučem kragnu kaputa uz vrat, još jednom dotaknem sliku i zapevušim refren:

*Uspori malo, sudbino sestro
Idi na neko drugo mesto
Šta smo ti krivi, šta smo ti dužni
Juče srećni, danas tužni...*

Jasno čujem svoj glas jer je oko mene sve tiho. Neprirodno tiho. Okrenem se i pogledam okolo, a čula počnu da se izoštravaju. Međutim, za to je kasno. Telo mi pokosi rafal... *Hekler! Poznajem oružje!* Dva puta sam ranjavan mecima iz *heklera*.

Otkad sam saznao za Valentinu toplo mi je oko srca, ali ovo je drugačije. Sad u predelu grudi osećam vrelu eksploziju. I nije to fizički već duševni bol.

Da mi meci samo oduzimaju život ne bih mario. Boli me to što mi oduzimaju nešto mnogo važnije – priliku da

upoznam Valentinu, da ona upozna mene i da budem pravi otac. Boli i to što će moja krv uništiti sliku moje krvi pa momci neće znati da treba da je traže.

*... Svi snovi, svi ideali
Umorni su pali
Svi planovi za budućnost
Sad su tako mali.*

Pesma se završi, a ja krenem putem s kog se niko ne vraća.

PROŠLOST

Valentina

ponedeljak, 2. novembar 2009.

Minhen, SR Nemačka

I za mene je još jedan naporan dan na fakultetu. Jedva čekam da stignem u stan i opustim se uz muziku. Imam mnogo da učim, ali danas nemam snage za to. Vikend se tek završio, a već sam umorna kao da je kraj nedelje. Loše sam spavala prošle noći, a snovi su mi bili teški i isprekidani. Ne sećam se šta sam sanjala, ali sigurno je bilo nešto ružno i neprijatno jer sam se probudila s jakim bolom u grudima.

Kad otvorim vrata stana prvo što čujem jeste glasan plač moje majke i uz njega Kristofov tihi, utešni glas. Ponovo me stegne u grudima jer sada znam da se sigurno dogodilo nešto loše. Mama odavno nije plakala. Ne znam ni sama koliko puta je ponovila da je isplakala sve suze. Iako nikad nije rekla zašto, znam da to ima veze s mojim ocem. Sigurno je tako jer, koliko god je iskrena prema meni, sve u vezi s njim obavijeno je velom tajne, a ja sam prihvatila njenu želju da bude sama u svom bolu.

Odložim torbu s laptopom, odem u kupatilo da operem ruke pa tek onda uđem u dnevni boravak.

Moja majka sedi u fotelji i mada mi je okrenuta leđima, vidim da je lice prekrila šakama dok glasno jeca. Na stočiću ispred nje stoji uključen laptop, a na monitoru je otvorena internet stranica srpskog informativnog portala i udarna vest:

VLADIMIR SENKOVIĆ UBIJEN U RAFALNOJ PALJBI

Polako priđem bliže i zagledam se u monitor. Ispod naslova je slika muškarca koga nikad nisam videla, a deluje mi poznato. Spustim pogled na početak šturog teksta i počnem da čitam:

„Rano jutros, oko tri sata iza ponoći, na Dušanovcu je poginuo nekrunisani kralj srpskog podzemlja. Ubijen je iz vatrenog oružja, rafalnom paljbom, u sačekuši ispred svoje omiljene kafane. Policijski uviđaj još uvek traje, a kako saznajemo, napadači su za sada nepoznati...”

„Mama“, nežno je pozovem i stavim ruku na njeno rame da je ne uplašim. „Ko je čovek sa slike?“

Ona tek tada postane svesna mog prisustva. Kristof takođe. U isto vreme se okrenu i pogledaju me, a Danka ustane i snažno me povuče u zagrljaj.

„Nema ga više“, prošaputa kroz bolni jecaj. „Poginuo je. Oduzela sam ti priliku da ga upoznaš.“

Preko njenog ramena ponovo pogledam sliku i ovog puta znam odakle mi je poznat. Malopre nisam tražila sebe u tom licu, a sada vidim.

„On mi je otac?“

Mama potvrdi.

„A ti si ćutala zato što je bio kriminalac?“, pitam dok mi u glavi odzvanja *nekrunisani kralj srpskog podzemlja*.

„Tvoj deda se od samog početka protivio toj vezi. Kad sam zatrudnela zahtevao je da ostavim Vladu i tražio je da obećam da dok je on živ nikome ne kažem ko ti je otac. Bila sam mlada i nespremna da se odrekнем svega što sam imala zarad neizvesne budućnosti s čovekom koji je živео od danas do sutra. Volela sam ga ludo, moja ljubav nikada nije nestala, ali sam s vremenom naučila da živim s tim da je ono što sam učinila bilo najbolje za tebe. Čak i kad sam prošlog meseca poslala pismo na jedinu adresu koju sam imala, a koja je iz vremena kada smo se Vladimir i ja zabavljali, učinila sam to ne zbog vere da je još uvek živ i da će pismo dospeti u njegove ruke, već da bih kroz napisane reči olakšala sebi. Ali pismo je stiglo i on je odmah odgovorio. Tražio je da te upozna, da te ozakoni i želeo je da odeš u Beograd kod njega. Zbog toga sam se uplašila i danima sam odlagala da ti to kažem.“

Iz džepa pantalona izvadi presavijeni komad papira i pruži mi ga.

„Evo, pročitaj šta je napisao i, molim te, nemoj da se ljutiš na mene.“

Uzmem pismo ne znajući šta da mislim o svemu što sam čula. Ne mogu da kažem da mi je teško jer nisam poznavala svog biološkog oca, a opet, u grudima još jednom osetim istu tegobu s kojom sam se i probudila.

„Ne ljutim se i žao mi je što si patila“, kažem joj kad je zagrlim i poljubim njen obraz moker od suza. „Mogu li da pročitam pismo u svojoj sobi?“

„Idi, najbolje je da budeš sama. Ja ću biti uz nju. I, molim te, nemoj je osuđivati. Dovoljno joj je teško i bez toga“, kaže Kristof blagim glasom.

On je jedini otac koga poznajem. Neizmjerno ga cenim i poštujem, a u ovom trenutku je još veći u mojim očima. Znam da se mama i on nikad nisu voleli kao žena i muškarac, ali njihovo prijateljstvo i međusobna podrška su bezgranični.

„Hvala ti“, stegnem mu ruku i pođem u sobu.

Kad legnem na svoj krevet, nekoliko sekundi samo vrtim papir u rukama. Nije dugačko, ali je tužno što je ovo pismo, koje čak nije meni namenjeno, jedino što imam od njega...

Didi,

Nisam ja čovek za pisanu reč, ali nisi napisala broj telefona pa moram da pišem, iako nema tih reči koje bi opisale iznenađenje, a potom i oduševljenje zbog tvog pisma.

Dvadeset dve godine nestale su u trenu, a silom potisnuta ljubav eksplodirala je u mom srcu. Ti si bila jedina žena koju sam iskreno voleo, a sad te volim još više zato što si mi podarila ćerku.

Ako se sećaš, nisam se ljutio na tebe ni kad si me ostavila jer oboje smo znali da sam onda samo mogao da te povučem u pakao svog života. Ili u smrt, kao što je Nikola odveo Anu. Da, poginuli su pre šesnaest godina i za sobom ostavili devojčicu, Milu, čiju sam patnju gledao dok je odrastala. Srećan sam što si sačuvala našu ćerku, pa makar i skrivajući je od mene.

Ipak, poslednjih godina stvari su se promenile. Moji poslovi sad su legalni i cenjen sam biznismen pa bih svojoj ćerki mogao da pružim sve što ranije nisam mogao. Zato hoću da predložiš Valentini da dođe kod mene u Beograd. Ako želi, može ovde da nastavi studije. Dobri su naši fakulteti. I ne smeš mi uskratiti da ozakonim očinstvo.

Mila će biti presrećna kad čuje da ima sestru od strica. Pošto si napisala da nemaš više dece, nadam se da će i Valentina osećati isto. Verujem da se sećaš koliko smo Nikola i ja bili bliski i želim da naše ćerke imaju isti odnos.

Naravno, ne požurujem te, ali ako si već donela odluku da mi kažeš za Valentinu, voleo bih da i ona što pre sazna ko joj je otac. Hoću da zna sve o meni, do najsitnijih detalja...

Zastanem s čitanjem i uzdahnem zato što sve vreme razmišljam o tome kako ću tražiti od mame da mi ispriča sve o ocu – *do najsitnijih detalja.*

Mama je povremeno govorila da ličim na oca, ali meni to nije ništa značilo. Međutim, sada su mi jasni njeni uzdasi, nezavršene rečenice i sve ono što je ona znala o njemu, a ja nisam.

„... Ti ispričaj svoju stranu priče i objasni joj svoje razloge zašto si me ostavila, a ja ću joj reći ostalo. Valentina mora da zna da se ne stidim ničega u svom životu i da sam i ja, bez obzira na sve, samo čovek.

Hvala ti što si je rodila, odgajila i čuvala sve ove godine daleko od mene. Ipak, sada je došlo vreme da se Vladimir Senković pokaže u ulozi oca. Dok ti pripremiš našu ćerku, ja ću ovde pripremiti teren za njen dolazak. Ako joj se ne sviđa život u Beogradu, neću je zadržavati, ali te molim da nam daš šansu.

Nisam pisao opširno, jer želim da vas vidim i zagrlim, a onda će reći same teći.

U koverti ćeš pronaći moju vizitkartu na kojoj je zaokružen jedan broj telefona, onaj na koji ću se uvek

*javiti. Zovi me kad budeš spremna, a ja ću željno čekati
tvoj poziv.*

*Tvoj do groba,
Senka“*

Dok sam bila mlađa, mislila sam da je moj otac ostavio mamu i da je to razlog zašto mi nikad nije pričala o njemu. Znala sam samo da je Srbin koji je kratko živio u Minhenu, da se vratio u Srbiju pre nego što je mama saznala da je trudna i da nije imala način da ga kontaktira. Znala sam i to da je deda bio nezadovoljan zbog te veze jer u nekoliko retkih prilika kad ga je pomenuo nije mu izgovorio ime. Za njega je moj otac bio *Onaj čije se ime ne izgovara*. Tada sam bila mala i nisam mnogo razmišljala zašto je tako.

Otkad znam za sebe, mama je bila s Kristofom i očinska ljubav nije mi nedostajala. Kad su mi rekli da zapravo nisam njegova ćerka i kad mi je majka ispričala jako šturu priču o pravom ocu zaključila sam da ne želim da znam više od toga jer verovatno nije bio dobar čovek čim je ostavio moju predivnu mamu.

Nažalost, trebalo je da napunim dvadeset i jednu godinu i da Vladimir Senković pogine, pa da saznam u kakvoj sam zabludi bila!

Kad mi je majka malopre dala pismo došla sam u sobu uverena da me neće dirnuti ono što ću pročitati. Kako sam se grdno prevarila!

Emotivno me je rasturila njegova ljubav na neviđeno, a osetila sam je u svakoj napisanoj reči; rasturila me je njegova želja da se zbližimo, da upoznam sestru od strica. Ipak, najviše od svega rasturio me je njegov potpis. Da nije napisao ni jednu jedinu reč, taj potpis bio bi dovoljan.

Sada razumem zašto je majka toliko često plakala kad sam bila mala i zašto se udala za čoveka koji ne može da joj bude ništa više od prijatelja. Ona nikada nije prestala da voli Vladimira Senkovića. Ali imala je utehu u meni, ispunjavala je srce gledajući ga u meni. A on, moj otac, imao je samo jedan trenutak radosti zbog saznanja da postojim i nijednu ispunjenu želju.

Više ne postoji prilika da ga sama pozovem i kažem mu da prihvatam njegov poziv. Nikad neću saznati šta sam sve propustila s njim. Međutim, to me neće sprečiti da ispunim ono što mogu, da odem u Beograd na njegovu sahranu, da upoznam Milu i da joj kažem da ipak nije ostala sama na svetu. Ima mene.

PROŠLOST

Kosta

četvrtak, 5. novembar 2009.

Kostin stan, Voždovac

O d rane mladosti živim na ivici između dobra i zla, video sam previše nasilja, previše preranih smrti i uvek sam znao da ko se mača lati od mača i strada. Ali u čoveku uvek postoji tračak nade. Zbog tog tračka nadao sam se da će Senka još dugo biti s nama.

Ipak, grumen zemlje koji sam pre nekoliko sati bacio na crni sanduk odjeknuo je bolnim prihvatanjem da je pod zemlju otišao čovek kome dugujem sve što jesam.

Od svih ljudi s kojima sam blizak Senka me je najviše gurao napred i uvek me je motivisao da pronađem dodatnu snagu i rešim sve što me je mučilo. Međutim, danas nije tu da me pogura dalje. Pokopan je, a ostali, jednako kao i ja, pokušavaju da se izbore sa sopstvenom prazninom koja zjapi kao velika ružna čeljust.

„Treba da otvorimo sef“, kaže Miki stegnutog glasa. „Ilić mi je pre nego što je otišao s groblja rekao da ćemo u njemu pronaći ono što čale nije završio.“

„Sigurno sada nećemo tražiti od Mile da dođe u Beograd zbog jebenog sefa!“, kažem oštrim glasom kojim podsetim Mikija, a i ostale, šta je bila Senkina želja.

Bilo je to onog dana kada je preneo ovlašćenje na Mojsija da vodi poslove i fondove u kojima imamo zajednička ulaganja. Tada nam je dao deo šifre od ličnog sefa i naglasio je da Mila zna ostatak kombinacije brojeva te da je potrebno da svi budemo prisutni kad jednom dođe do otvaranja njegove zaostavštine.

„Smiri se, Kole.“ Mojsije podigne čašu i popije malo viskija pre nego što nastavi: „Verovatno u sefu nema ništa bitno za nas i nema nikakve žurbe za otvaranjem. Dakle, Mila će ostati tamo gde je sigurna i vratiće se kad bude spremna. Do tada će naša obaveza biti da podržavamo njene izbore dok krči svoj put. Na isti način kako je to i Senka činio.“

„Nisam ni ja mislio da je cimamo oko dolaska ovamo, ali opet, Ilić je zvučao kao da je nešto značajno. Možda je najbolje da ga pozovem i pitam da li je mislio na nešto konkretno“, Miki istraje.

„Nemoj ga zvati.“ Ponovim nešto blažim glasom nego malopre. „Ilić je bio Senkin advokat i siguran sam da je mislio na ličnu zaostavštinu. Pošto će Mila biti jedina naslednica, u to se nećemo petljati. Ona nije spremna da se tim bavi, a ide joj naruku to što će proći prilično vremena dok sud bez prethodne inicijative pokrene ostavinsku raspravu. Tada ćemo ga pozvati, i to samo ako Mila to bude želela.“

„Šta mislite da treba da uradimo povodom žene sa slike?“, pita Pana. „Možda smo pogrešili što smo sliku sahranili s njim.“

„Šta uopšte možemo da uradimo?! Ta priča je završena. Ženu sa slike nisam prepoznao, ali mislim da je u pitanju Danka. A ona živi u Nemačkoj. Svi znamo da je bila Senkina

ljubav iz mladosti i, po onome što se događalo u kafani, skoro sam siguran da je imao nameru da obnovi vezu s njom. Prilika za to mu je uskraćena i zato mi se čini da je prikladno što smo sliku stavili na isto mesto gde smo je i pronašli, u unutrašnji džep.“

Mojsije strpljivo objasni, a po njegovom tiklu svima je bilo jasno da ga ovih dana baš i ne zanimaju ostali aspekti Senkine zaostavštine osim onog koji je jedino bitan, a to je osveta.

Po tom pitanju slažem se s njim i, kao i on, besan sam. Pre svega, besan sam na Senku što je dopustio da ga pokosi govнар koga je, da je hteo, lako mogao da strpa iza rešetaka. Još onda, kad je na turskoj granici došlo do obračuna s Makovim ljudima imao je savršenu priliku da ga raskrinka. Ali ne, Senka se čvrsto držao stava da nikad neće biti cinkaroš iako je dobro znao da je time ugrozio sebe i da će Mak pobesneti zbog gubitka svojih ljudi i još jednog propalog pokušaja da ga uvuče u trgovinu drogom. A pobesneo je toliko da je, po svoj prilici, sam povukao obarač.

U danu nakon ubistva preko svog glasnika poslao je poruku koja je bila jasna. Rekao je kako veruje da je Senkina smrt poravnala njegove račune s voždovačkom ekipom.

Da je to Senka mogao da čuje, verovatno bi se složio s njim i rekao bi nam da se jednom započet niz osveta teško prekida, te da ne ugrožavamo sebe umišljenim dugom prema njemu. Međutim, tako bi prevideo ono što nas je prvo naučio i što je zapravo najbitnije u našim životima, a to je odanost.

Svi smo uvereni da Mak nije ubio samo svog neprijatelja već je pucao i u sebe. Sad, ostaje pitanje ko će povući obarač da to i potvrdi. U stvari, za Mojsija je to već rešeno i zbog toga smo se prvi put opasno sukobili. Istina je da Voždovački klan već neko vreme postoji samo formalno zato što smo svi legalizovali poslove i da je Mojsije taj koji je

Senkinim odlaskom preuzeo na sebe teret borbe s repovima prošlosti. Istina je da bi i Senka doneo takvu odluku, ali ovo je više od osвете i naručeno ubistvo s potpisom jednog čoveka nije dovoljno.

Teško mi pada to što će Mojsije zbog svih nas nacrtati metu samo na svom čelu. Nisam usijana glava, ne želim da remetim hijerarhiju koja je jasna, ali pizdim što kategorično odbija da budem onaj koji će povući obarač. Ne znam zašto ne razume da bi mi to donelo makar malo olakšanje.

„Da, slažem se da sef za sada treba da zaboravimo, ali se i dalje ne slažem s tim da likvidaciju poverimo trećoj strani, odnosno da ti budeš jedini potpisnik tog čina.“

„Možda bi trebalo da ovo kažem drugačije, ali svejedno ću ponoviti ono što sam rekao i pre nekoliko dana – zabole me za vaše mišljenje! Činjenica je da smo svi to što jesmo zahvaljujući Senki, ali mene je imenovao za svog formalnog naslednika i time mi je ostavio i odgovornost za osvetu njegove smrti. Dakle, šibajte putem kojim ste krenuli, za svaki slučaj uvek čuvajte leđa jedan drugom, a ovo prepustite meni.“

„To nema smisla jer svi znamo da Senka to nikada nije tražio od tebe, kao ni od bilo koga. U ovom slučaju, jedino je pravedno da zajedno učestvujemo u svemu“, kaže Miki.

„Ne znam zašto je toliko teško da razumete da ćemo bespotrebno privući pažnju ako nas četvorica udarimo na gnjidu koja ga je ubila. Niko neće razumeti naš motiv već će pomisliti da planiramo da preuzmemo Makove poslove i teritoriju. Da li želite da budete mete klicima željnim dokazivanja?“

„A ti želiš?“, pitam.

„Iskreno, meni se jebe za to! Samo želim da pratim ulogu u ovoj partiji, završim je pobedom i tim konačno zatvorim vrata životu kojim smo živeli. Makov burazer je na robiji, a ja sigurno neću doživeti njegov izlazak.“

„Protivrečiš sebi, Mojsije. Kažeš da hoćeš da zatvoriš vrata podzemlju, a ne očekuješ da ćeš dugo živeti. Reci mi, šta će te onda ubiti?“

Mojsije žustro ispije viski i pogledom preleti preko naših lica pre nego što kaže:

„Šta god to bilo, jebeno znam da neću dopustiti da ubije i vas! I nadam se da o tome više nikad nećemo raspravljati!“

„Kako, onda, misliš da se mi odužimo Senki?“ Baš me zanima šta će da kaže jer znam da neću promeniti njegovo mišljenje.

Ipak, koliko god su mi osećanja uzburkana i bes se ne smiruje, znam da je Mojsije u pravu. Senka nas je čuvao i sačuvao i ne bi odobrio da osvetimo njegovu smrt. Ako bi to morao da uradi, odabrao bi samo jednog – Mojsija. U to sam siguran jer ne poznajem racionalnijeg čoveka od njega. Iako je bio mnogo stariji od nas, čak se i Senka oslanjao na njegovu hladnu glavu.

„Ne znam, ali nimalo ne sumnjam da će biti prilike za to.“ Mojsije slegne ramenima i naspe nam novu turu viskija.

PRVO POGLAVLJE

Prvi korak

utorak, 2. oktobar 2012.

popodne,

Beograd, agencija Feniks

Duboko udahnem pre nego što uđem u kancelariju advokatice Bojović koja sedi iza masivnog radnog stola i otvara fasciklu. Iako sam je do sada samo videla na fotografijama i razgovarale smo telefonom, uživo ostavlja još jači utisak od onog koji sam stekla. Veoma je lepa i deluje previše samouvereno. Verovatno je i najbolja u svom poslu čim sarađuje s moćnim ljudima, pa i s onim do koga želim da dođem.

„Dobar dan, gospođo Bojović“, pozdravim je kad ustane i osmehnem se iskreno.

„Drago mi je što se i lično upoznajemo. Iz našeg telefonskog razgovora nisam mogla da procenim vaše godine i moram priznati da mi se dopada što ću sarađivati s mladom i ambicioznom preduzetnicom“, kaže nakon što se rukujemo i pokaže mi da sednem.

„Moram priznati da sam znala da ste vi mladi. I lepi. Takođe, verujem da ste i sposobni. Videla sam vašu fotografiju u nekoliko novinskih članaka i nisam puno razmišljala o izboru agencije koju želim da angažujem za osnivanje klinike.“ Uzvratim pomalo preteranim komplimentom, ali važno mi je da od početka uspostavim dobar odnos s njom.

„Hvala vam na ukazanom poverenju. Međutim, ono što ja radim u ovoj agenciji nije ono što vama treba. To rade moji saradnici i rado ću vam pre...“

„Ja želim vas“, prekinem je oštrije nego što sam želela.

„Zašto mene? Upravo vam govorim da *Feniks* raspo...“

„Gospođo Bojović, to što sam vas izabrala na osnovu novinskog članka ne znači da sam površna i da nisam pročitala vašu radnu biografiju koja je dostupna na nekoliko stručnih internet stranica. Raspolazem dovoljno velikim budžetom da mogu da biram ljude s kojima želim da sarađujem. U ovom slučaju spremna sam da platim više ukoliko je to uslov da lično vodite moj predmet. I molim vas, nemojte reći da to nije dovoljno veliki posao. Jer, moji planovi jesu veliki ma kako sad izgledali.“

Dve i po godine tumarala sam u slepoj ulici zato što mi majka nije dozvolila da dođem na očevu sahranu. Znam da je to bilo rizično, ali to je bila jedina prilika da upoznam Milu. Prilika koju sam propustila. Jer, svi ljudi bliski mom ocu, koje je pominjao mami, odavno su mrtvi, ili su nedostupni.

U Nemačkoj nisam imala drugih mogućnosti, osim da preko portala pratim crnu hroniku u Srbiji i da se molim da će mi to dati makar neki trag. Nekoliko godina ništa se nije događalo i već sam počela da gubim nadu da ću ikada doći u Beograd. A onda, početkom leta, situacija se iznenada promenila.

Prvo sam u maju pročitala vest da je kriminalac, poznat kao Bulka, pobegao iz zatvora u Švedskoj i da se sumnja

da, između ostalih, ima veze i s ubistvom Vladimira Senkovića. Osim što me je uznemirilo, to samo po sebi ne bi ništa značilo da u junu nije odjeknula vest o ranjavanju bivšeg šefa Voždovačkog klana i njegove supruge. U svim člancima je pisalo da je ranjeni Dejan Mojsilović, Mojsije, iako ugledni biznismen, zapravo bio naslednik mog oca i da je do poslednjeg obračuna došlo zbog osvete. Novinari su špekulisali da je Mojsije, pre nego što se povukao iz sveta kriminala, osvetio Senkinu smrt. Postojala je sumnja da je ubio vođu klana koji je navodno naručio ubistvo mog oca. To je već bio trag.

Zato sam se tokom avgusta preselila u Beograd s name-rom da ovde započnem posao i da pokušam da se približim Mojsiju, a preko njega da saznam kako da nađem Milu. Međutim, nisam znala da će biti tako teško dopreti do njega. Više od nedelju dana provela sam u pokušajima da saznam broj telefona ili da pronađem bilo kakav kontakt. Doživela bih potpuni poraz da nisam videla vest u dnevnim novinama. Pisali su o prodaji kazina ispred koga su Dejan Mojsilović i njegova supruga ranjeni, a prodaju je vodila poznata beogradska advokatica Nina Bojović.

Planirala sam da kupim lokal u kome ću otvoriti sopstvenu ordinaciju i tako sam dobila odličan izgovor da odmah kontaktiram agenciju koju vodi. O ovdašnjem zakonu ne znam ništa, a kancelarija *Feniks* specijalizovana je za poslovno pravo, kao i za kompletnu administraciju za strane kompanije. Idealno. Naravno, ukoliko me sada ne odbije. Ne želim njene saradnike jer se tako nikada neću sprijateljiti s njom.

„Nema potrebe da plaćate više jer ću ja voditi vaš predmet. I slobodno me možete zvati Nina“, konačno mi odgovori i zbog toga osetim veliko olakšanje.

„Hvala, Nina. Mnogo mi to znači. I vi mene možete zvati Valentina. Naravno, možemo da pređemo na *ti*.“

„Onda možemo da počnemo priču o poslu. Reci mi, šta tačno planiraš i očekuješ?“

„Prvo, želim da mi pronađeš adekvatan poslovni prostor i želim da bude na Voždovcu. Ordinacija ne mora da bude velika. Tek planiram da ovde specijaliziram oralnu hirurgiju i implantologiju pa nema potrebe da sada kupujem kvadrata koji mi nisu potrebni.“

„Zašto baš Voždovac? Mogu odmah da ti ponudim odličan prostor na Novom Beogradu. Uostalom, pošto pretpostavljam da ne poznaješ grad, treba da znaš da se Novi Beograd najbrže razvija i da bi tamo imala više posla.“

„Hvala, ali čekaću da pronađeš i ponudiš mi lokal na Voždovcu. Iznajmila sam stan u tom delu grada, sviđa mi se, i želim da mi ordinacija bude blizu.“

„U redu, ali moram da ti kažem da će to možda potrajati.“

„Nadam se ne predugo. Ako sam dobro shvatila, zastupala si nekog Mojsija, moćnog biznismena s Voždovca. Zbog njega se tvoje ime pojavljivalo u štampi, zar ne? Kako se beše zove? Zaboravila sam ime“, potrudim se da zvučim nezainteresovano za čoveka, već za lokaciju koji želim.

„Dejan Mojsilović.“

„Da, da, na njega sam mislila. Možda bi mogla da ga pitaš da ti pomogne za lokal. Mislim, valjda je logično da takav čovek poseduje nekretnine u delu grada u kome živi.“

„Valentina, gospodin Mojsilović je ugledni biznismen i moj je klijent, a ne diler nekretninama. Svaki ugovor o saradnji koji ova agencija sklopi je poverljiv i ostaje između klijenta i agencije. Zato te molim da ne sugerišeš na koji način ću tražiti poslovni prostor za tebe. Takođe, ako nisi spremna da prihvatiš rokove koje ću ti ponuditi i uslove

pod kojima ova agencija radi, onda uopšte ne moramo da sklopimo ugovor. Ovo je ionako preliminarni razgovor.“

„Izvini. Nije mi bila namera da se mešam u tvoj posao. Samo pokušavam da mislim praktično. I rekla sam da želim saradnju s tobom, a kad nešto želim, teško menjam odluke pa makar uslovi bili i nepovoljniji“, izgovorim u dahu.

Ćutala bih da sam znala da će se ovako naljutiti zato što sam pomenula Mojsija.

„Nadam se da naša saradnja neće biti nepovoljna ni za koga i pokušaću da pronađem lokal što pre. To je ionako neophodno zbog preduzimanja daljih koraka, odnosno zbog registracije pravnog subjekta, uvoza opreme i ostalog.“

„I ja se tome nadam i verujem u tebe. Molim te da mi pripremiš predlog ugovora i da mi se javiš čim bude nekih novosti. Inače nisam nestrpljiva, ali otkad sam stigla u Beograd, neke stvari želim brzo da rešim. Na kraju, dolazim iz sveta u kome je vreme novac, a ja ne volim da bacam ono što je vredno.“

„Slažem se s tobom. Zato hajde da porazgovaramo o onome što možemo da uradimo sada.“

„Za početak, treba da mi preporučiš kako je najbolje da registrujem ordinaciju. Moja porodica ima kliniku u Minhenu, poznajem tamošnji zakon i znam sve što treba, ali ne i ovde. Za sada sam predala diplomu na nostrifikaciju. Najverovatnije ću ovde upisati specijalizaciju. U ministarstvu prosvete su rekli da će procedura biti završena do polovine ovog meseca. Imam odličnu praksu i nemačku licencu, pa verovatno neću morati da polažem dodatne ispite.“

„Jesi li razmišljala da otvoriš ovde predstavništvo klinike? To bi, po mom mišljenju, znatno olakšalo probaj na ovom tržištu.“

„To je bila preporuka moje porodice, ali ne i moja. Još uvek ne znam hoće li mi se svideti život u Srbiji, ne znam

koliko dugo ću ostati ovde i zato ne želim da koristim porodični posao.“

„Razumem“, kaže, a u njenom pogledu primetim nešto što liči na divljenje. „Što se registracije tiče, sama procedura ne traje dugo. Iako to retko radimo, jer kompanije obično imenuju zastupnike za taj posao, kod tebe nema ništa komplikovano pa verujem da ćemo sve završiti neposredno. Razmisliću malo o pravnoj formi i pripremiću ponudu s detaljnim objašnjenjem zašto mislim da je to najpovoljnije. Pretpostavljam da ćeš opremu da uvezeš?“

„Opremu i sav potreban materijal. To je ustupak koji moram da napravim jer znam da je u mom poslu konkurencija velika pa planiram da se probijem kvalitetom rada i materijalima koje ću koristiti. U porodici sam treća generacija stomatologa i praktično sam odrasla u ordinaciji.“

„Onda ću ja biti prva koja će sesti u stolicu.“

„Nadam se da hoćeš i nadam se da ćeš me preporučiti svojim prijateljima. Naravno, ukoliko budeš zadovoljna.“

„Ne sumnjam u tvoju stručnost, a ti ne sumnjaj da li ću se potruditi da ti pomognem koliko budem mogla. Obe smo mlade, a na težak način naučila sam koliko je važno imati pravu podršku i koliko ona znači.“

Njene reči umalo me navedu da ponovim malopredašnju grešku time što ću pomenuti njenu saradnju s Dejanom Mojsilovićem. Međutim, ovog puta se uzdržim i samo kažem:

„Hvala ti. Drago mi je što sam baš tebe izabrala, Nina, i iskreno se nadam da ću u tebi, pre svega, pronaći prijateljicu.“

„Ni u to ne sumnjaj.“

Osmehne mi se tako da mi raspoloženje i nada odmah porastu iako sam tek jedan korak bliže cilju.

Ipak, bitno je da sam na pravom putu. Čekala sam ovo dugo, pa ću sačekati još malo.

DRUGO POGLAVLJE

Ne znam jesam li dobrodošla

*petak, 2. novembar 2012.
popodne,
Centralno groblje, Voždovac*

Svaki moj dolazak na očev grob sobom nosi istu nadu – da ću sresti svoju rođaku ili nekoga koga bih mogla da pitam za nju. Do sada je moja nada ostala jalova pa radim jedino što mogu – gledam u očevu sliku na velikom mermernom spomeniku i pričam o sebi.

Odrasla sam uverena da ne postoji život posle smrti, ali to se poslednjih meseci promenilo. Sada verujem da otac može da me čuje i trudim se da što više govorim o sebi. Nemam neki red već pričam kako mi sećanja dolaze. Uglavnom se smejem dok se prisećam detinjstva i pubertetskih muka, ali ponekad i zaplačem.

U Beogradu sam sama i zbog toga mi je teško. Sve vreme imam utisak da sam nadomak cilja zbog koga sam došla, ali stvarnost dokazuje da se još uvek nisam pomerila s mrtve tačke.

Otkad sam ga pronašla, često posećujem očev grob. Ne-daleko su sahranjeni i moji stric i strina pa posećujem i njihovu večnu kuću. Ponekad ostanem samo toliko da upalim sveće i uredim cveće, a ponekad se zadržim i po čitav sat.

Međutim, danas, na godišnjicu očeve smrti, bila sam pored groba skoro dva sata i sve vreme sam se nadala da će još neko doći. Ipak, ni ranije, ni za vreme mog boravka, niko nije posetio večnu kuću Vladimira Senkovića.

Izađem s groblja i pođem prema autu. Čeka me puno obaveza, a danas nemam volje ni za jednu od njih. Najradije bih prespavala ostatak dana.

Tek što skinem rukavice i krenem da otvorim vrata auta moju pažnju privuče crni SUV sa zatamnjenim staklima. Brzo prođe pored mene i uspori tek pedesetak metara dalje pre nego što se zaustavi.

Dok gledam ko će da izađe, prođe još jedan sličan SUV, pa još jedan i, na kraju, niski sportski automobil. Svi se zaustave u koloni koja je zauzela usku ulicu, pa ubrzo ugledam grupu ljudi kako se okupljaju izlazeći iz auta.

Auto sam parkirala na drugom kraju ulice i od ulazne kapije udaljena sam tridesetak metara. Odlučna sam da sačekam da se približe jer vidim da su među njima i dve žene. Verujem da ću prepoznati Mojsijevu suprugu. Njenu sliku sam jasno videla u svim novinama. Mojsijeva slika je bila prilično zatamnjena, pa nisam sigurna da li bih ga prepoznala.

Međutim, ono što vidim skrene mi pažnju s prepoznavanja i zbog jednog detalja odjednom sam sigurna da su krenuli na grob mog oca. Svi muškarci nose crne kapute, a mama je rekla da je crni kaput bio omiljeni komad zimske odeće Vladimira Senkovića i da je po njemu bio prepoznatljiv.

Nekoliko muškaraca se izdvoji i krenu napred, a dvojica s damama ostanu iza. Koncentrišem se na parove. Sada već

vidim prvi par. Iako žena nosi veliki buket cveća, vidim da je u poodmakloj trudnoći i nepoznata mi je. Muškarac pored nje, takođe. Međutim, drugi par odmah prepoznam, Mojsije i njegova supruga! Ne znam zašto sam pomislila da ga ne bih prepoznala kad izgleda baš onako kako sam zamislila muškarca koji je nasledio mog oca. Iz njegovog držanja isijava moć.

Srce mi jako zalupa. Vladimir Senković ipak nije zaboravljen! Mama je rekla da je sigurna da Vladimir ima svoje mesto u životu onih koji su ostali iza njega i bila je u pravu.

Kad stignu blizu kapije obuhvatim pogledom čitavu grupu. Ukupno ih je desetoro. Osetim jaku patnju, pa čak i zavist, što nisam s njima. U trenu pomislim da se vratim i insceniram slučajni susret, ali odmah odustanem od te ideje. Nije ni vreme, ni mesto za to. Mogu da zamislim kakvu bih pometnju unela. Bez obzira na to što sam krvno najbliža Vladimiru, oni su ga poznavali, a ja nisam. Bio je deo njihovih života, mog nije.

Pre nego što sednem u auto, još jednom pogledam u njihovom pravcu i zadrhtim kad shvatim da Mojsije gleda u mene. To potraje tek nekoliko otkucaja srca, a onda on skrene pogled na ženu pored sebe, nešto joj kaže, pa pođe napred, uhvati pod ruku trudnu ženu i uđu na groblje. Nakon nekoliko sekundi izgubim ih iz vida.

Ne mogu odmah da krenem jer mi ruke drhte. Sva drhtim. Utešim sebe tim što sam videla Mojsija i sada je u mojim očima konačno stvaran. Bliži se dan otvaranja moje ordinacije i češćih susreta s Ninom Bojović, a to znači da je blizu i dan kad ću je pitati za Mojsija.

Nina se napokon javila da kaže da se vratila u Beograd. Poslednjih mesec dana nije bila u gradu i mada su mi njene kolege rekle da je na odmoru, uopšte nije zvučala odmorno. Naprotiv.

Ne mogu da kažem da proteklo vreme nisam iskoristila da se malo priviknem na život u nepoznatom gradu. Sprijateljila sam se s Nininim saradnicima, papirologija za ordinaciju uskoro će biti gotova, u februaru bi trebalo da započnem specijalizaciju i čini se da bih ovde mogla da ostanem. Ipak, mislim da će to zavisiti od napretka u onome zbog čega sam zapravo došla.

Kako vreme odmiče, sve češće strahujem od mogućeg razočaranja. Šta ako je mama bila u pravu da možda nikoga neće zanimati to što Vladimir ima ćerku? Šta ako ih moje postojanje ne interesuje? Možda su moje nade zasnovane na pogrešnoj pretpostavci da su ljudi s kojima je otac sarađivao i dalje odani njegovom imenu? U stvari, jesu mu odani čim su se danas okupili u velikom broju. Ipak, to ne znači da sam ja dobrodošla u njihov svet.

TREĆE POGLAVLJE

Kosta

*utorak, 4. decembar 2012.
podne,
ordinacija Didi, Voždovac*

Mislila sam da će trebati nekoliko meseci pre nego što mi posao u ordinaciji zaživi. U stvari, nisam očekivala da će Nina Bojović tako brzo ispuniti svoje obećanje o preporukama. Svakog dana, većina mojih pacijenata kaže da su od nje čuli za ordinaciju.

I ona je dolazila pre nekoliko dana. Međutim, tog dana raspored mi je bio pretrpan i nisam imala priliku da započnem razgovor o onome u čemu mi je njena pomoć potrebna od promovisanja mojih usluga.

Zato sam joj naredni termin zakazala promišljenije, pred kraj radnog vremena, odlučna sam da je pitam za Mojsija.

„Šta imamo sledeće?“, dok perem ruke pitam Bojanu, svoju asistentkinju. Čak i ona je ovde zahvaljujući Nini. Prijateljica je s njenom sekretaricom.

„Pacijent se nije predstavio pa ne znam ime. Samo piše 'pregled i skidanje kamenca', kaže dok gleda u monitor. „Termin je za pet minuta, pa imate malo vremena da predahnete.“

„Dovoljno da popijem ostatak kafe. Ako mi ne bude trebala tvoja asistencija, možeš li izaći da nam kupiš nešto za ručak?“

„Naravno. Šta želite da jedete? Bolje da pitam sada, nego kad stigne pacijent. I da, mogu li da svratim do banke da platim račun za telefon?“

„Ja bih piletinu, kao i juče. Naravno, kad već izlaziš, završi i to s računom.“

Odem u malu prostoriju za odmor i popijem samo jedan gutljaj kafe pre nego što čujem zvuk otvaranja ulaznih vrata.

„Dobar dan.“ Kaže duboki muški glas.

„Dobar dan. Izvo... izvolite?“ Iz čekaonice se oglasi Bojanin isprekidani glas i zapitam se ko je novi pacijent kad je tako zbunjena. Do sada nisam primetila da se to događalo.

„Joj, Kostiću, svuda te ima! Nisi valjda ti doktorka Valentina?“ pita i glasno se nasmeje.

„Ne, ja sam Bojana, asistentkinja“, odgovori moja pomoćnica piskavim glasom i zaključim da odnekud poznaje gospodina Kostića.

„Izvini, zaboravio sam ti ime. Sećam te se kao crнке broj dva“, kaže muškarac, a potom nastavi da govori, ali šapatom. Glas mu je dubok i zbog toga ne mogu da razumem šta priča. Iz nepoznatog razloga, snažno spustim šolju na mermerni stočić i izađem u ordinaciju, zainteresovana da čujem o čemu razgovaraju.

Pored Bojane stoji krupan muškarac, čiji parfem u trenu nadjača miris u ordinaciji. Razgovor odmah prestane i oboje pogledaju u mene. Ona s izrazom krivca i crvena u licu, a on radoznalo, a potom i pomalo zamišljeno, blago suženih očiju.